

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:
„Folketinget tager beretningen angående Nordisk Råds 7. session, afgivet af rådets danske delegation, til efterretning.“

vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om en opsparingsordning for unge ikke-forsørgere har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Det er meddelt mig, at udvalget angående forslag til lov om statstilskud til Københavns kommunale skolevæsen og forslag til lov om fordeling af udgifterne til statskoler og kommunale gymnasieskoler ønsker at afgive mundtlig indstilling ved nævnte lovforslags tredje behandling.

Det er meddelt mig, at udvalget angående forslag til lov om en kornordning for høståret 1960-61 ønsker at afgive mundtlig indstilling ved nævnte lovforslags tredje behandling.

Medlemmer af folketinget Per Hækkerup, Erik Eriksen, Ole Bjørn Kraft, Lannung og Niels Andersen har meddelt mig, at de ønsker til udenrigsministeren at stille følgende forespørgsel:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give folketinget om den udvikling, der i den senere tid har fundet sted på det udenrigspolitiske område?“

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 25. maj, kl 9 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren af Per Hækkerup m. fl.*

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

4) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om særlig indkomstskat m. v.

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Mødet hævet kl. 17³⁰.

108. møde.

Onsdag den 25. maj kl. 9.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene:

Af *Heilesen* til landbrugsministeren:

„Vil ministeren overveje en ajourføring og forenkling af vandløbslovgivningen, således at alle sager vedrørende vandløb m. v. behandles af de ordinære vandløbsretter?“

Heilesen: Da der i praksis har vist sig at opstå en række uheldige misforståelser i forbindelse med administrationen af og samspillet mellem lovbekendtgørelse af 30. april 1953 om landvinding og vandløbsloven af 11. april 1949, jfr. lov af 31. marts 1949 om landvæsenetsretter, vil jeg spørge, om den højtærede landbrugsminister vil overveje en ajourføring og forenkling af det samlede vandløbslovkompleks, således at alle sager vedrørende vandløb m. v. behandles af de ordinære vandløbsretter.

Det har vist sig meget uheldigt, at kendelser om udgiftsfordelingen ved arbejder, der udføres i henhold til landvindingsloven og loven om fremme af visse arbej-

[Heilesen.]

der med rensning af vandløb, afsiges af vedkommende afvandingskommission uden mulighed for appel, især i forbindelse med at kendelse om arbejdets udførelse i forvejen er afsagt af de ministerielle udvalg, landvindingsudvalget og statens vandløbsudvalg, også uden mulighed for appel. Disse forhold strider mod den almindelige opfattelse af sund retspraksis.

Det forekommer så meget mere uheldigt, som indkaldelse til møder ofte kun sker ved almindelig avertering, hvorved bl. a. lodsejere i grænseområder kan være i god tro, når de undlader at deltage i møderne og derfor senere kommer ud for ubehagelige overraskelser. Der kan måske derfor være anledning til at give fastere regler for indkaldelser.

Da reguleringer specielt af større vandløb ofte i særlig grad er foranlediget af, som det hedder i vandløbsloven, lovligt udførte afvandingsarbejder i det pågældende nedbørsområde o. s. v., forekommer det uheldigt, at vandløbslovens almindelige regler f. eks. i henseende til kommissionsbehandling, anke m. v. ikke fuldt ud følges ved sådanne sagers behandling ved vedkommende vandløbsret. Samtidig føles det uheldigt, at fordelingen af de øgede udgifter ved spildevandsforureningen fra større og mindre bymæssige bebyggelser både ved reguleringer og ved de årlige vedligeholdelser ikke bliver behandlet samtidigt af vedkommende vandløbsret. Forureningsproblemet og den deraf følgende byrde for lodsejerne i form af smittefare, ekstraudgifter ved etablering af brønde, pasning af vanding, ekstraudgifter ved optagning af slamaflejringer, ekstraudgifter ved supplerende grødeskæringer m. m. er et meget stort problem, som bør søges løst gennem en aktivering af vandløbslovens forbud mod forurening af vore naturlige vandløb og en revision af loven af 13. oktober 1945 om fremme af visse arbejder med rensning af vandløb, således at den retslige behandling af sager henhørende under denne lov indarbejdes i vandløbsloven.

En aktivering kan ske primært ved, at forureningskilderne fjernes gennem etablering af renseanlæg, sekundært ved, at der pålægges spildevandsproducenterne betydelige bidrag til anlæggenes vedligeholdelse. For fuldstændighedens skyld skal jeg nævne,

at problemet også har betydning ved forurening af vore badestrande.

Jeg vil gerne konkludere i følgende spørgsmål:

Findes der nogen særlig begrundelse for, at man har indført og efter 1949 bibeholdt en sagsbehandling, hvor ministerielle udvalg afsiger en meget væsentlig del af de kendelser, som efter den almindelige vandløbslovgivning er henlagt til de almindelige vandløbsretters afgørelse, hvad der medfører en højst uheldig og for menigmand uforståelig opdeling i 2 adskilte afsnit af en kendelse i samme sag?

Findes der nogen særlig begrundelse for at opretholde en særlig retslig behandling af vandløbsager, hvortil der af beskæftigelseshensyn ydes statstilskud, når man har de ordinære vandløbsretter, der fungerer hurtigt og fuldt tilfredsstillende?

Findes der nogen særlig begrundelse for, at man for sager med statstilskud opretholder 3 særlige vandløbsretter, landvindingsudvalget, statens vandløbsudvalg og afvandingskommissionerne, hvis afgørelser for størstedelen ikke kan appelleres?

Findes der nogen særlig begrundelse for, at vandløbslovens særdeles værdifulde regler om, at staten og vedkommende kommunale kasser samt spildevandsproducenter kan deltage i regulerings- og vedligeholdelsesomkostningerne, ikke anvendes i fornævnte tilfælde?

Landbrugsministeren (Skytte): En fuldstændig og grundig besvarelse af det ærede medlems spørgsmål, som i virkeligheden dækker over en række spørgsmål, er vanskelig for ikke at sige umulig at klare på 5 minutter, og mit svar i dag må derfor blive noget summarisk.

Efter vandløbslovens § 7 behandles de af loven omhandlede sager af de almindelige landvæsensretter: landvæsensnævn, landvæsenskommissioner og overlandvæsenskommissioner.

De nærmere regler om disse vandløbsretter findes i lov nr. 213 af 31. marts 1949 om landvæsensretter. Ved denne lovs § 50 opretholdes imidlertid udtrykkelig de særlige regler om afvandingskommissioners sammensætning og forretningsgang i grundforbedringsloven, jfr. nu lovbekendtgørelse nr. 104 af 3. april 1957. Efter grundfor-

[Landbrugsministeren.]

bedringsloven er der i hver amtsrådsreds nedsat en afvandingskommission. Disse kommissioner behandler større grundforbedringssager og færdigbehandler landvindingssager, om hvis udførelse landbrugsministeriet har truffet bestemmelse efter indstilling fra statens landvindingsudvalg. Endvidere færdigbehandler afvandingskommissionerne sager, til hvilke der efter beskæftigelseslovgivningen ydes statstilskud fra arbejdsministeriet, og om hvis gennemførelse der er truffet bestemmelse af statens vandløbsudvalg, der er nedsat i henhold til lov nr. 49 af 17. februar 1942 med tillæg om fremme af visse arbejder med rensning af vandløb m. v.

Afvandingskommissionernes afgørelser er endelige, bortset fra erstatningsspørgsmål, der kan indbringes for overtaksation. At afvandingskommissionernes kendelser er endelige, stemmer måske ikke ganske med den almindelige opfattelse af domstolsbegrebet, men må begrundes med, at statstilskuddene til de arbejder, der påkendes, er store og giver en meget betydelig sikkerhed for, at den enkelte grundejer ikke bliver gået for nær.

Baggrunden for grundforbedringslovens og de to andre loves anvendelse af afvandingskommissioner må søges i den dagældende vandløbslovgivning, der kunne gøre det vanskeligt at behandle sager, der omfattede vandløb af forskellig klasse eller vandløb i forskellige kommuner, for samme instans. Denne baggrund er bortfaldet ved vandløbsloven af 1949, og den anden grund til særordningen, nemlig ønsket om at fremskynde arbejdernes igangsættelse, har næppe større vægt i dag. Jeg er derfor villig til ved førstkommande lejlighed at tage spørgsmålet om en afvikling af vandvæsenkommissionerne op til en overvejelse, således at de ordinære vandløbsretter træder i deres sted.

Derimod anser jeg det for vigtigt, at de meget betydelige beløb, statskassen yder som tilskud til landvindingssager, fordeles efter faste retningslinjer og på grundlag af en ensartet teknisk vurdering, således som det nu sker ved landvindingsudvalgets hjælp. Dette udvalg er i øvrigt ingen ret, men et rådgivende organ for mig.

Jeg går ud fra, at arbejdsministeren har

samme opfattelse med hensyn til de bevilinger, der anvendes som tilskud til rensningsforanstaltninger på grundlag af afgørelser truffet af statens vandløbsudvalg. Dette udvalg er ganske vist en ret, men det er en ret af en ganske særegen karakter, idet arbejdsministeriet og de under dette hørende anvisningskontorer bestemmer, hvornår udvalgets afgørelser skal bringes til udførelse under hensyn til beskæftigelsesforholdene. Det er muligt, man ved lejlighed bør ændre vandløbsudvalgets karakter, når loven i anden anledning skal ændres.

Samlet vil jeg til sidst sige, at jeg gerne vil overveje en ajourføring og forenkling af vandløbsloven, men jeg tør ikke på forhånd love, at det resultat, der eventuelt kommer ud deraf, vil dække alle det ærede medlems ønsker.

Heilesen: Jeg takker den højtærede landbrugsminister for det venlige tilsagn om imødekommenhed, men anledningen til, at jeg har rejst spørgsmålet over for den højtærede minister, er de urimeligheder, der er sket over for lodsejere ved gennemførelse af Ryåprojektet i Vendsyssel, som også tidligere har været forelagt ministeren. Det interesseområde af lodsejere, der har fået pålagt de fremtidige vedligeholdelsesudgifter, er alt for lille, så ordningen kommer til at virke helt urimeligt og økonomisk ødelæggende for enkelte lodsejere.

På baggrund heraf må jeg spørge den højtærede minister, om det ikke burde overvejes at lade det offentlige, kommunerne og amterne, overtage alle de udgifter, som er forbundet med visse større offentlige vandløb.

Landbrugsministeren (Skytte): Tillægs-spørgsmålet, det ærede medlem nu rejser, er af så indgribende karakter, at jeg ikke kan give det nogen besvarelse, før en grundig undersøgelse af hele problemet har været iværksat.

Det ærede medlem rejste et specielt spørgsmål, som jeg har forhandlet med de pågældende lodsejere om, og jeg tør på baggrund af disse forhandlinger sige, at der efter loven ikke er begået uret mod lodsejerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helga Pedersen* til socialministeren:

„Fører det offentlige kontrol med, at de med indsamlinger og arrangementer til fordel for flygtningene forbundne udgifter holdes på et rimeligt niveau, og med, at de mange penge, der i denne tid gives til flygtningene, kommer disse til gode?“

Helga Pedersen: Sidste år tog den højtærede socialminister initiativet til en drøftelse mellem en kreds af interesserede om, hvorledes man fra dansk side kunne bidrage til den verdensomspændende kampagne til fordel for flygtningene, som under navnet verdensflygtningeåret efter De Forenede Nationers resolution i december 1958 skulle iværksættes i 1959 og fortsætte i 1960, og i første række blev resultatet, at et beløb på 2-3 mill. kr. efter den højtærede ministers forslag blev bevilget som et officielt dansk bidrag til flygtningehjælpen. Men derudover er der på privat initiativ både af foreninger, erhvervsvirksomheder, andre sammenslutninger og af enkeltpersoner gjort en storstilet indsats for flygtningene. Man har læst om arrangementer af vidt forskellig art, spændende fra ganske almindelige direkte indsamlinger til forestillinger og forevisninger af enhver art, auktioner, loppetorve og meget andet.

For så vidt angår de egentlige indsamlinger, går jeg ud fra, at den almindelige ret strenge kontrol med deres gennemførelse og navnlig med, at administrationsudgifterne holdes nede, således at det størst mulige beløb kommer til at tjene de gode formål, også gælder indsamlinger til fordel for flygtningene. Men hvorledes er det med alle de andre arrangementer? Jeg kan ikke overse, om det offentlige har pligt eller er berettiget til eller har praktisk mulighed for at føre kontrol med disse vidt forskellige arrangementer.

Det er vel således, at de allerfleste arrangementer på en eller anden måde sker gennem Dansk Flygtningehjælp, der — som

det siges i den brochure om flygtningeåret, som vi vist alle kender — koordinerer de enkelte dele af den danske aktion og i sig selv er en sammenslutning af 11 navngivne organisationer. Men jeg ved ikke, om Dansk Flygtningehjælp råder over den i givet fald fornødne administration, eller om socialministeriet har fundet anledning til at træde hjælpende til.

Der er brugt og bruges mange og gode kræfter i denne sags tjeneste, og det ser ud til, at betydelige midler bliver resultatet af den store indsats. I Berlingske Tidende for i går oplyser lederen af Dansk Flygtningehjælp, at man nærmer sig et beløb på ca. 5½ mill. kr. Jeg tror, det interesserer mange at høre, om det offentlige har mulighed for at have hånd i hanke med de omfattende flygtningeindsamlinger — dette ord taget i videste forstand — eller om det offentlige eventuelt har sikret sig, at andre institutioner helt og holdent klarer sagen. Jeg tror også, at et imødekommende svar fra den højtærede minister vil kunne anspre til endnu større og fortsat gavmildhed fra befolkningens side.

Dette er baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede minister i dag.

Socialministeren (Bomholt): Lad mig indledningsvis gøre opmærksom på, at de indsamlinger, der for tiden er i gang til gavn for flygtningene, afholdes som led i det internationale verdensflygtningeår, der jo blev proklameret af FN's generalforsamling i en resolution vedtaget af generalforsamlingen den 5. december 1958. I denne resolution opfordres FN's medlemslande til at yde en fælles indsats til hjælp for det store antal flygtninge verden over, ikke mindst gennem forøgede pengebidrag.

De internationale bestræbelser for at mildne flygtningenes tilværelse og skabe grundlag for deres anbringelse under betryggende forhold har til stadighed været støttet fra dansk side, og regeringen har derfor fundet det naturligt, at Danmark deltager i planen om verdensflygtninge-

[Socialministeren.]

året på linje med en lang række nationer i alle dele af verden.

Som omtalt af det ærede medlem har regeringen med tilslutning af folketingets finansudvalg i anledning af verdensflygtningeåret ydet et ekstraordinært statsbidrag på 2,5 mill. kr. til flygtningeformål, og regeringen har ligeledes anset det for naturligt, at den danske befolkning gennem en landsomfattende indsamling får lejlighed til at deltage i løsningen af de store humanitære opgaver, verdensflygtningeåret tager sigte på.

Tilrettelæggelsen og den praktiske gennemførelse af indsamlingen er med regeringens samtykke overladt til Dansk Flygtningehjælp, der er et samarbejdsorgan, oprettet af en række landskendte humanitære og lignende organisationer, og som bl. a. har varetaget omsorgen for de ungarske flygtninge, som i 1956 og senere blev bragt her i landet. I forbindelse med flygtningehjælpens overtagelse af arrangementet anmodede jeg flygtningehjælpens formand om at ville holde socialministeriet løbende orienteret om flygtningehjælpens virksomhed i forbindelse med indsamlingskampagnen.

På denne baggrund blev der den 20. februar i år af justitsministeriet givet Dansk Flygtningehjælp tilladelse til at afholde en landsindsamling. Tilladelsen er meddelt bl. a. på vilkår, at der over samtlige indtægter og udgifter aflægges behørigt regnskab, i hvilket udgifterne til administration er specificeret og dokumenteret. Regnskabet skal revideres af en statsautoriseret revisor og skal, efter at have henligget offentligt tilgængeligt nogle dage på Dansk Flygtningehjælps kontor, indsendes til justitsministeriet med attestations herom. Endvidere er det foreskrevet, at det årsregnskab fra Dansk Flygtningehjælp, hvori indsamlingens overskud føres til indtægt, skal indsendes til justitsministeriet.

Ved indgivelsen af ansøgning om indsamlingstilladelse regnede flygtningehjælpen med, at indsamlingen ville indbringe omkring 1 mill. kr., og udgifterne ved indsamlingens gennemførelse blev af flygtningehjælpen over for justitsministeriet budgetteret til 107 000 kr. Som følge af den overvældende tilslutning, befolkningen har givet flygtninge-

kampagnen, er indsamlingsbeløbet imidlertid foreløbig nået op på over 5 mill. kr. Til trods herfor vil det oprindeligt budgetterede udgiftsbeløb, 107 000 kr., efter flygtningehjælpens skøn ikke blive overskudet. Det bør i denne forbindelse fremhæves, at medlemmer af de lokale komiteer, der har organiseret indsamlingerne rundt omkring i landet, som regel under ledelse af vedkommende borgmester eller sognerådsformand, i vidt omfang har stillet deres arbejdskraft vederlagsfrit til rådighed. Under disse omstændigheder kan det vist ikke være forkert at betegne flygtningeindsamlingen som en af de billigst administrerede indsamlinger, der nogen sinde har været afholdt.

Det ærede medlems spørgsmål om det offentliges kontrol med indsamlingsudgifternes størrelse må derfor besvares med, at denne kontrol varetages gennem de af justitsministeriet stillede vilkår for tilladelse til denne indsamling, som er meddelt flygtningehjælpen.

Med hensyn til det ærede medlems sidste spørgsmål om, hvorvidt kontrollen med, at indsamlingens overskud kommer flygtningene til gode, er der på et tidligere tidspunkt af socialministeriet givet flygtningehjælpen visse retningslinjer for overskuddets anvendelse. Ministeriet har imidlertid anmodet flygtningehjælpen om, når der foreligger en endelig opgørelse over indsamlingens resultat, at ville forelægge ministeriet et samlet forslag om, på hvilken måde de indsamlede midler, hvis størrelse langt har overtruffet de forhåbninger, man på forhånd nærede, mest hensigtsmæssigt kan udnyttes til hjælp for trængende flygtninge. Fordelingen af beløbet vil derefter ske efter nærmere aftale mellem flygtningehjælpen og socialministeriet.

Helga Pedersen: Jeg takker den højtærede socialminister for den imødekommende besvarelse af mine spørgsmål og skal kun stille et ganske lille tillægsspørgsmål, hvorpå svaret måske var indeholdt i ministerens oplysninger. Det drejer sig kun om følgende. Der har været talt en hel del om den meget store indsats, der er ydet i dette arbejde fra de skandinaviske broderlande, og det er blevet nævnt, at denne indsats har været så meget større end det, vi har kunnet præstere her i landet. Jeg vil derfor blot

[Helga Pedersen.]

spørge den højtærede minister, om ministeren, når de fornødne oplysninger til sin tid er indkommet, vil give offentligheden oplysning om størrelsen af det samlede danske bidrag til flygtningearret.

Socialministeren (Bomholt): Ja, naturligvis. Det er en helt naturlig ting.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søren Andersen* til socialministeren:

„Mener socialministeren, at det er i overensstemmelse med forsorgslovens paragraf 281 angående hjælp til værnepligtige, at der under denne hjælp også ydes hjælp til betaling af fjernsynslicens?“

Søren Andersen: Når jeg har rettet dette spørgsmål til den højtærede socialminister, er det foranlediget af en meddelelse i Sognerådstidende angående et spørgsmål fra Københavns magistrat til socialministeriet om, hvorvidt der til familier, der i øvrigt oppebærer hjælp i henhold til forsorgslovens § 281, i medfør af denne bestemmelse vil kunne ydes hjælp til betaling af fjernsynslicens under forudsætning af, at apparatet er betalt, eller at afbetalingskontrakten vedrørende købet i øvrigt er overholdt. Ministeriet har svaret, at man kunne tiltræde dette. Jeg mener imidlertid ikke, at forsorgslovens § 281 kan give grundlag for en sådan afgørelse. Jeg vil gerne citere forsorgslovens § 281, som fastlægger området for ydelse af hjælp. Der står:

„Når en værnepligtig forretter militærtjeneste, er det sociale udvalg i vedkommende tidsrum forpligtet til at afhjælpe pågældendes egen og hans families trang. Der vil herunder kunne ydes hjælp til fortsættelse af lejemål af lejlighed eller butik, til afdrag på gæld stiftet til erhvervelse af genstande anskaffet til pågældendes husførelse eller til erhvervsmæssig brug, samt til betaling af underholdsbidrag, der ikke kan udbetales forskudsvis af det offentlige . . .“

Jeg kan ikke se, at betaling af fjernsynslicens kan komme herindunder, navnlig ikke når det tidligere ved cirkulære har været

indskærpet, at det måtte være forudsætningen, at den indkaldte har haft rimelig grund til ikke at vente med at påtage sig de forpligtelser, til hvis opfyldelse han søger hjælp. For førstegangsinkaldte må det vist være rigtigt, at de venter med en så beskostelig erhvervelse, som et fjernsynsapparat er. Vi er dog ikke nået videre, end at kun 27 pct. af danske familier har fået fjernsyn — jeg vil formode på grund af den pris, der endnu er på fjernsynsapparater.

Det stiller også spørgsmålet i perspektiv, at der tidligere har fundet misbrug sted, hvor der er givet hjælp til stærkt luksusbetonede ting: radioapparater, radiogrammofoner og elektriske barbermaskiner og meget andet. Jeg tror ikke, der er nogen, mindst af alt i forsvaret, der er interesseret i, at det kan befrygtes, at der ikke er hold i ordningen på det nævnte område. Derfor mit spørgsmål til den højtærede socialminister.

Socialministeren (Bomholt): Jeg vil gerne indledningsvis fremhæve, at forsorgslovens § 281 bygger på det synspunkt, at et samfund, der som vort opretholder tvungen militærtjeneste, har en naturlig forpligtelse til under indkaldelse at bevare rammerne om den værnepligtiges hidtidige tilværelse og inden for disse rammer i rimeligt omfang at drage omsorg for opretholdelse af en passende levestandard for den værnepligtiges familie. Dette er baggrunden for, at der i værnepligtstilfælde er adgang til at yde en hjælp, der i modsætning til hjælpen i de fleste andre trangtilfælde inden for forsorgsloven må gå ud over det strengt nødvendige til livets opretholdelse. Afgørende for, hvor stor en hjælp og til hvilket formål hjælpen kan ydes i de givne tilfælde, er efter lovordene bl. a., om den værnepligtige har haft rimelig grund til ikke at vente med at påtage sig en forpligtelse eller foretage en anskaffelse til efter aftjeningen af værnepligten.

Hvad angår anskaffelsen af fjernsynsapparater, vil utvivlsomt de fleste reagere imod tanken om, at samfundet her skulle være forpligtet til at optræde som betaler. Man vil hævde, at de værnepligtige kun med rimelighed kan anskaffe et fjernsynsapparat, hvis de lægger deres økonomi

[Socialministeren.]

således til rette, at udgifter af denne art ikke anmeldes til det offentlige. Det er imidlertid ikke muligt ud fra bestemmelsens ordlyd at gennemføre en linealordning. Det kan ikke udelukkes, at der kan foreligge en særlig situation, hvor et lokalt udvalg ud fra sit kendskab til personer og forhold vil finde det rimeligt at bidrage til betaling af licens, idet man er stillet over for de vide rammer for ydelse af hjælp, som loven fastsætter for værnepligtstilfælde.

Forholdet er nok det, at spørgsmålet om betaling af licens endnu kun er aktuelt i forholdsvis få tilfælde. Skulle det være en almindelig foreteelse, måtte man overveje spørgsmålet om fri licens, men jeg tvivler i øvrigt på, at det ville føre til en positiv løsning; radiorådet holder sig her med rette til en streng kurs.

Søren Andersen: Jeg takker den højtærede minister for svaret. Jeg vil gerne sige et par ord i anledning af besvarelsen og endelig stille et tillægsspørgsmål.

Det er rigtigt, at tanken er, at man skal værne rammen om familien, men jeg nævnte med vilje, at det drejer sig om førstegangsendkaldte; forholdet kan være anderledes, hvis der er tale om ældre, der indkaldes på ny. Hvis det drejer sig om folk, som i almindelighed ikke er 20 år, er det så ikke noget ejendommeligt, at de allerede, selv om det måske har været nødvendigt for dem at stifte hjem, har engageret sig med så dyre ting som fjernsyn, som endnu kun et begrænset udsnit af befolkningen har råd til at erhverve? Jeg mener, at sådan som forholdene er for dem, havde der været al grund til at vente.

Det er rigtigt, at man ikke kan have en linealordning, men eftersom spørgsmålet er blevet besvaret af Københavns magistrat, frygter jeg, at man i almindelighed vil bruge reglen således, at der her kan ske misbrug. Det er det, jeg har forsøgt at få dæmmet op imod.

Til slut vil jeg gerne stille dette tillægsspørgsmål til den højtærede minister: er der sendt et nyt cirkulære ud, der giver anledning til en lempeligere administration? Det er da ikke helt sikkert, at man i tinget vil være enig med den højtærede minister om noget sådant. I hvert fald vil jeg fore-

trække, at eventuelle ændringer kommer frem i lovsform i stedet for at ske administrativt.

Socialministeren (Bomholt): Vi har faktisk fælles indstilling til problemet, men der er vel nok indtil videre en lille forskel i opfattelsen af, hvorledes ansvaret skal fordeles, idet jeg har ansvaret for administrationen af lovparagraffen, således som den er formuleret.

Jeg ved ikke, om der er udstedt nyt cirkulære, eller om det påtænkes, men jeg skal straks lade det undersøge.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren af Per Hækkerup m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 5987).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1658, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1501).

Der var stillet 23 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om særlig indkomstskat m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1658, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1501).